

Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Warszawie
00-013 Warszawa, ul. Jasna 2/4
WYDZIAŁ III
tel. (0-22) 553-70-70, 553-70-71, 553-78-86

Dnia 27 kwietnia 2011r.
Sygn. akt III SA/Wa 465/11

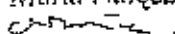
W odpowiedzi należy podać
sygnaturę akt Sądu

205.1011
20
r.pr. 2011.04.27
Kancelaria Prawna
Pełn. DROP S.A. z siedzibą w Warszawie
ul. Kałajska 8
04-367 Warszawa

Zawiadomienie o rozprawie **stawiennictwo nieobowiązkowe**

W wykonaniu zarządzenia z dnia 26 kwietnia 2011r. sekretariat **Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego Wydział III** zawiadamia Pana o posiedzeniu Sądu, które odbędzie się dnia **14.06.2011r.** o godz. **9:30**, **Sala H** w sprawie ze skargi **DROP S.A. z siedzibą w Warszawie** na decyzję Dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie z dnia 7 grudnia 2010 w przedmiocie podatku od towarów i usług za poszczególne miesiące 2005 r. (nr zaskarżonego aktu: 1401/PV-II/4407-244/10/JM).

Cel posiedzenia: rozprawa

Maria Nałęcz,

Jednocześnie w załączeniu przesyła odpis odpowiedzi na skargę z dn. 2.02.2011r.

POUCZENIE

1. Akta są udostępniane stronom w Sekretariacie Informacji o Sprawach.
2. Akta sprawy w okresie 7 dni bezpośrednio poprzedzających termin rozprawy udostępniane są sędziom orzekającym w sprawie. Z tego też powodu, strony i pełnomocnicy stron proszeni są o kontakt telefoniczny z sekretariatem właściwego wydziału orzeczniczego w celu ustalenia możliwości zapoznania się z aktami sprawy w okresie bezpośrednio poprzedzającym rozprawę.

MN

Dyrektor
Izby Skarbowej w Warszawie
ul. A. Felińskiego 2B
01-513 Warszawa
tel. 022 561 80 00

Warszawa, 2011.02. 02

1401/PTV-II/4442-4/11/JM

1401-OP-0071-88/11/K

Wartość przedmiotu sporu: 361.549,00 zł

Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Warszawie
ul. Jasna 2/4
00-013 Warszawa

Skarżący:

"DROP" S. A.
ul. Syta 114Z lok. 1
02-987 Warszawa

reprezentowana przez:
Pana [imię i nazwisko]

Strona przeciwna:

Dyrektor Izby Skarbowej
w Warszawie
ul. Felińskiego 2b
01-513 Warszawa

Odpowiedź na skargę

wniesioną (w dwóch egzemplarzach) w dniu 07.01.2011 r. (data wpływu do Izby Skarbowej: 10.01.2011 r.), dotyczącą decyzji Dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie z dnia 07.12.2010 r. znak 1401/PV-II/4407-244/10/JM utrzymującej w mocy decyzję Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w Warszawie z dnia 28.09.2010 r. nr UKS1491/W3U1/42/27/08/140/025 w przedmiocie podatku od towarów i usług za kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, sierpień, październik i grudzień 2005 r. Stosownie do treści art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270, z późn. zm.), Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie:

- 1) wnosi o oddalenie skargi,
- 2) przekazuje, jako załącznik, akta sprawy, ułożone w porządku chronologicznym, spięte i ponumerowane.

Zaskarżoną decyzję doręczono pełnomocnikowi Strony w dniu 08.12.2010 r.

UZASADNIENIE

1. Dotychczasowy przebieg postępowania administracyjnego

W okresie od 01.10.2008 r. do 21.04.2009 r. oraz od 28.10.2009 r. do 10.11.2009 r. Dyrektor Urzędu Kontroli Skarbowej w Warszawie przeprowadził w spółce "DROP" S.A. z siedzibą w Warszawie kontrolę podatkową w zakresie rzetelności deklarowania podstaw opodatkowania oraz prawidłowości obliczania i wpłacania przez spółkę podatku od towarów i usług za poszczególne miesiące 2005 r. W wyniku kontroli ujawniono, iż spółka w sposób nieuprawniony dokonała w poszczególnych miesiącach kontrolowanego okresu obniżenia kwoty podatku należnego o podatek naliczony wynikający z faktur dokumentujących czynności, które w rzeczywistości nie zostały dokonane. Wskazane nieprawidłowości dotyczyły transakcji zakupu złomu metali kolorowych od firmy „W... L... W...” z siedzibą w Warszawie, ul. N... NIP: ...

Wskutek stwierdzenia ww. nieprawidłowości Dyrektor Urzędu Kontroli Skarbowej w Warszawie wydał w dniu 28.09.2010 r. decyzję nr UKS1491/W3U1/42/27/08/140/025, w której określił spółce "DROP" S.A. kwotę zwrotu różnicy podatku od towarów i usług za maj, lipiec, sierpień, październik i grudzień 2005 r. oraz kwotę nadwyżki podatku naliczonego nad należnym do przeniesienia na następny okres rozliczeniowy za kwiecień i czerwiec 2005 r.

Postępowanie kontrolne w odniesieniu zaś do pozostałych miesięcy, w związku z niestwierdzeniem nieprawidłowości, zakończone zostało wynikiem kontroli z dnia 28.09.2010 r. nr UKS1491/W3U1/42/27/08/141/023.

Od powyższej decyzji Strona, reprezentowana przez pełnomocnika - Pana ..., wniosła odwołanie do Dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie, w którym zarzuciła rozstrzygnięciu organu pierwszej instancji naruszenie następujących przepisów:

- art. 86 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 lit. a) w związku z art. 88 ust. 3a pkt 4 lit. a) ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, z późn. zm.), dalej: ustawa o podatku od towarów i usług, poprzez bezpodstawne zakwestionowanie prawa podatnika do obniżenia podatku należnego o podatek naliczony wynikający z faktur wystawionych przez kontrahentów podatnika,
- art. 122 w związku z art. 187 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.), dalej: Ordynacja podatkowa, poprzez naruszenie zasady prawdy materialnej,
- art. 191 Ordynacji podatkowej poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów oraz
- art. 121 § 1 Ordynacji podatkowej poprzez naruszenie zasady zaufania podatnika do organów podatkowych.

W uzasadnieniu ww. zarzutów pełnomocnik Strony w pierwszej kolejności odniósł się do wskazywanych naruszeń przepisów prawa materialnego. W jego ocenie podatnik w toku przeprowadzonego postępowania wielokrotnie wyjaśniał, iż współpraca z firmą „W... L... W...” miała charakter rzeczywisty. Dokonano licznych transakcji zakupu złomu, który zawsze po przywiezieniu do punktów skupu był przeważany i ilość którego zgadzała się z dokumentującą transakcję fakturą VAT.

Zdaniem pełnomocnika Strony rzeczywisty charakter dostaw złomu od ww. kontrahenta potwierdza również zgromadzony w sprawie materiał dowodowy. Świadczy o tym bowiem zarówno istnienie faktur VAT dokumentujących dokonanie zakupów, dowodów płatności za te zakupy, dokumentacji wskazującej na późniejszą sprzedaż zakupionego przez spółkę złomu, jak również okoliczności ujawnione wskutek przesłuchań świadków

W oparciu o powyższe stwierdzenia, w ocenie pełnomocnika spółki, uznać należało, że transakcje zakupu złomu metali kolorowych od firmy „W. . .” w istocie miały miejsce. Zakupiony złom zaś bez wątpienia był wykorzystywany przez podatnika do czynności opodatkowanych, gdyż stanowił przedmiot dalszej sprzedaży – faktu tego organ pierwszej instancji nie kwestionował. Brak było zatem podstaw do ograniczenia uprawnienia podatnika wynikającego z art. 86 ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług, jak również zastosowania przepisu art. 88 ust. 3a pkt 4 lit. a) cytowanej ustawy.

W odniesieniu zaś do naruszenia przepisów postępowania pełnomocnik Strony, opierając się na licznych przykładach z orzecznictwa sądów administracyjnych, próbował dowieść, że Dyrektor Urzędu Kontroli Skarbowej przeprowadził postępowanie wyjaśniające w sposób odbiegający od norm ustalonych przepisami Ordynacji podatkowej. Jego zdaniem zgromadzony w sprawie materiał dowodowy był niekompletny, a ponadto ocena tego materiału została dokonana w sposób dowolny, uwzględniający jedynie fakty i okoliczności niekorzystne dla Strony. Ponadto, wyciągnięte z zeznań świadków, powołujących się na to, że pewne okoliczności nie są im znane lub też że na skutek upływu czasu ich nie pamiętają, wnioski organu pierwszej instancji w postaci uznania, że sporne transakcje nie miały miejsca, były nieuprawnione i błędne. Przy wydawaniu zaskarżonej decyzji pominięto zaś dowody wskazujące, że kwestionowane czynności w rzeczywistości zostały dokonane.

Szczególny nacisk pełnomocnik spółki położył przy tym na fakt, iż organ pierwszej instancji, wydając zaskarżoną decyzję, dał pierwszeństwo dowodom z zeznań świadków zgromadzonym w toku postępowania karnego. Zmarginalizował zaś dowody z przesłuchania tych samych świadków powtórzone w toku postępowania kontrolnego, odmawiając im wiarygodności, z racji tego, iż, w ocenie pełnomocnika Strony, były korzystne dla podatnika.

Dodatkowo Strona podniosła, że Dyrektor Urzędu Kontroli Skarbowej oparł swoje rozstrzygnięcie na dowodach dotyczących transakcji nie związanych bezpośrednio ze spółką. Dotyczyło to okoliczności ujawnionych w postępowaniach prowadzonych przez organy podatkowe oraz organy ścigania w stosunku do Pana A. . . P. . . kontrahenta firmy „W. . .”. Fakt włączenia do akt przedmiotowej sprawy materiału z przesłuchania podejrzanych w postępowaniu karnym stanowił, zdaniem pełnomocnika Strony, naruszenie art. 190 Ordynacji podatkowej oraz pozostawał w sprzeczności z zasadą czynnego udziału podatnika w postępowaniu podatkowym.

W związku z tak sformułowanymi zarzutami pod adresem zaskarżonej decyzji Strona wniosła o jej uchylenie i orzeczenie co do istoty sprawy, ewentualnie - o jej uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia.

Ponadto w dniu 03.12.2010 r. do Dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie wpłynęło pismo pełnomocnika Strony, stanowiące wypowiedzenie się na podstawie art. 200 Ordynacji podatkowej co do zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. W przedmiotowym piśmie powtórzono co do zasady uwagi sformułowane wcześniej w odwołaniu, zauważając jednocześnie, iż treść pisma Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w Warszawie z dnia 26.10.2010 r. nr UKS1491/W3U1/42/27/08/144/36 (arkusz odwoławczy) nie odpowiada regulacji art. 227 § 2 Ordynacji podatkowej. Uznając bowiem zarzuty odwołania za bezzasadne i wnioskując o utrzymanie zaskarżonej decyzji w mocy ww. organ kontroli skarbowej pominął argumentację podatnika zawartą w odwołaniu. Powołany przepis Ordynacji podatkowej zaś nakłada na organ pierwszej instancji obowiązek ustosunkowania się do zarzutów odwołania, co zdaniem pełnomocnika strony nie może polegać na ogólnym, pozbawionym uzasadnienia stwierdzeniu, iż zarzuty nie zasługują na uwzględnienie oraz na powtórzeniu argumentacji przedstawionej w decyzji.

W końcowej części przedmiotowego pisma pełnomocnik spółki wniósł o rozpatrzenie możliwości ponownego przesłuchania świadków z uwagi na dotychczasowy sposób rozpatrzenia tego rodzaju dowodów.

Decyzją z dnia 07.12.2010 r. nr 1401/PV-II/4407-244/10/JM Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie utrzymał zaskarżoną decyzję organu pierwszej instancji w mocy. W uzasadnieniu swojego rozstrzygnięcia organ odwoławczy wyjaśnił, iż wydanie

zaskarżonej decyzji zostało poprzedzone przeprowadzeniem szczegółowego postępowania wyjaśniającego, w efekcie którego ustalono w sposób wyczerpujący okoliczności faktyczne sprawy, dokonano ich oceny z poszanowaniem reguł swobodnej (lecz nie dowolnej) oceny dowodów, a następnie dokonano prawidłowej subsumpcji tak ustalonego stanu faktycznego do obowiązujących przepisów prawa. Nie było zatem potrzeby uzupełnienia materiału dowodowego w sposób, o który wnioskowała Strona w toku postępowania odwoławczego. Ponadto po dokonaniu szczegółowej analizy zgromadzonego materiału dowodowego Dyrektor Izby uznał, iż w przedmiotowej sprawie zaistniały przesłanki uzasadniające pozbawienie podatnika uprawnienia do odliczenia podatku naliczonego zawartego w fakturach wystawionych przez „W. . .” L. . . W. . .

2. Zarzuty podniesione w skardze:

Zaskarżonej decyzji pełnomocnik Strony zarzuca naruszenie następujących przepisów:

- art. 88 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 lit. a) w związku z art. 88 ust. 3a pkt 4 lit. a) ustawy o podatku od towarów i usług poprzez bezpodstawne zakwestionowanie prawa podatnika do obniżenia podatku należnego o podatek naliczony wynikający z faktur wystawionych przez kontrahentów podatnika,
- art. 122 w związku z art. 187 § 1 Ordynacji podatkowej poprzez naruszenie zasady prawdy materialnej,
- art. 191 Ordynacji podatkowej poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów oraz
- art. 121 § 1 Ordynacji podatkowej poprzez naruszenie zasady zaufania podatnika do organów podatkowych.

W związku z powyższym Strona wniosła o:

- uchylenie zaskarżonej decyzji oraz
- zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu skargi pełnomocnik Strony powtórzył w znacznej mierze argumentację zawartą w odwołaniu od zaskarżonej decyzji, uzupełniając ją jedynie w niewielkim stopniu.

Po pierwsze pełnomocnik spółki rozszerzył argumentację przedstawioną na etapie postępowania odwoławczego o przykłady z orzecznictwa sądowo-administracyjnego, cytując w skardze fragmenty uzasadnienia dwóch wyroków Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku, wydanych na gruncie art. 88 ust. 3a pkt 4 lit. a) ustawy o podatku od towarów i usług. Podnosi on, iż z powołanych orzeczeń wprost wynika, iż nieuprawnione jest wywodzenie negatywnych konsekwencji dla podatnika („Drop” S.A.), określonych w ww. przepisie, z faktu, iż kontrahent (A . . . P . . .) jego dostawcy („V. . .” L. . . W. . .) okazał się być nieuczciwy. W tym celu koniecznym jest bowiem wykazanie, że między podatnikiem a jego bezpośrednim dostawcą w rzeczywistości nie doszło do transakcji. Tożsamość stanów faktycznych, w których zostały wydane ww. orzeczenia oraz stanu faktycznego przedmiotowej sprawy uzasadnia, zdaniem pełnomocnika Strony, zarzuty podniesione w skardze.

Po drugie pełnomocnik spółki zauważa, iż treść uzasadnienia zaskarżonej decyzji wskazuje na przyjęcie przez Dyrektora Izby niekorzystnego dla Strony założenia, o które (tylko i wyłącznie) opiera się dalsze wnioskowanie tegoż organu. Taki sposób uzasadnienia decyzji jest w jego ocenie wprost sprzeczny z zasadą zaufania podatnika do organów podatkowych oraz stanowi o przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów. Przyjęcie tego założenia w konsekwencji prowadzi również do zignorowania zasady prawdy materialnej.

3. Odpowiedź na zarzuty zawarte w skardze:

Na wstępie Dyrektor Izby Skarbowej wyjaśnia, iż wobec faktu, że podniesione w skardze zarzuty, jak również ich uzasadnienie stanowią co do zasady powtórzenie argumentacji przedstawionej w odwołaniu od decyzji Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w Warszawie, będącej przedmiotem analizy na etapie postępowania odwoławczego, skutki której zostały wyjaśnione w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, poczynione poniżej uwagi mają jedynie charakter uzupełniający. Dyrektor Izby bowiem podtrzymuje w całości swoje stanowisko zaprezentowane w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Odnosząc się do powołanych w skardze orzeczeń Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku, Dyrektor Izby zauważa, iż kwestie wynikłe na gruncie przepisu art. 88 ust. 3a pkt 4 lit. a) ustawy o podatku od towarów i usług, regulującego zakaz odliczenia podatku naliczonego z tzw. pustych faktur, nasuwają wiele kontrowersji, w związku z czym bardzo często stanowią przedmiot postępowań sądowo-administracyjnych. Skutkuje to natomiast bogatym zasobem orzeczeń, w których poruszane były ww. zagadnienia. Na marginesie zauważyć należy, iż obecnie powszechnie ugruntowane jest stanowisko co do tego, że brak możliwości odliczenia podatku naliczonego od czynności niewykonanych ma swe źródło już w samej konstrukcji podatku od towarów i usług jako podatku od wartości dodanej, opierającej się m. in. na zasadzie neutralności oraz że dla skorzystania z prawa do odliczenia nie wystarczy samo posiadanie faktury dokumentującej zakup towarów lub usług. Okoliczność ta nie przesądza bowiem o faktycznym zrealizowaniu transakcji. Pełnomocnik akcentuje w skardze, iż w powołanych wyrokach Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku z dnia 29.10.2010 r., sygn. akt I SA/Bk 306/10, oraz z dnia 18.10.2010 r., sygn. akt I SA/Bk 49/10, wskazano na konieczność ustalenia relacji podatnika z jego bezpośrednim kontrahentem w kontekście rzetelności zawartych między nimi transakcji. Zauważyć należy natomiast, że w licznym dorobku orzeczniczym można znaleźć dużą liczbę wyroków prezentujących tezę odmienną, mianowicie, iż dla zastosowania ograniczenia wynikającego z art. 88 ust. 3a pkt 4 lit. a) cytowanej ustawy wystarczające jest udowodnienie braku obiektywnych możliwości nabycia towaru ze wskazanych źródeł przez bezpośredniego dostawcę podatnika. Skoro wykazano, że dostawca nie nabył towaru ze wskazywanych przez niego źródeł, to nie mógł również tego towaru następnie odsprzedać, na podstawie kwestionowanych faktur, podatnikowi, wobec którego prowadzone jest obecne postępowanie. Fakt, że mogło dojść do przekazania towaru w rodzaju i ilości takiej samej jak wykazana w spornych fakturach, świadczy jedynie o tym, że był to towar niewiadomego pochodzenia.

Przykładowo można wskazać, spośród licznych orzeczeń prezentujących poglądy zbieżne ze stanowiskiem organów podatkowych w przedmiotowej sprawie, kilka z ostatnich orzeczeń: wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu: z dnia 18.11.2010 r., sygn. akt I SA/Po 514/10, oraz z dnia 08.10.2010 r., sygn. akt I SA/Po 574/10, wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku: z dnia z dnia 14.10.2009 r., sygn. akt I SA/Bk 346/09 oraz z dnia 10.11.2009 r., sygn. akt I SA/Bk 339/09.

W odniesieniu ponadto do sygnalizowanej w skardze kwestii, iż obowiązkiem organu podatkowego było wobec zakwestionowania pochodzenia towaru od firmy „W...”, a niekwestionowania dostaw towaru w ogóle, wskazanie dowodów potwierdzających źródło pochodzenia sprzedanego przez spółkę złomu, Dyrektor Izby zauważa, iż w świetle przepisu art. 88 ust. 3a pkt 4 lit. a) ustawy o podatku od towarów i usług ustalenie, jaki konkretnie podmiot (inny niż wystawca faktury) był jedną ze stron spornej transakcji, ma w przedmiotowej sprawie znaczenie drugorzędne. Podkreślić bowiem należy, iż powołany przepis odwołuje się w swej treści do faktur dokumentujących czynności, które nie zostały dokonane. W hipotezie normy prawnej stanowiącej istotę tej regulacji mieścić się zatem będzie konkretna kwestionowana transakcja realizowana pomiędzy wystawcą faktury (sprzedawcą, świadczącym usługę) a podmiotem określonym w treści faktury jako nabywcą. Skoro zatem zgromadzony w sprawie i oceniony zgodnie z zasadą prawdy materialnej

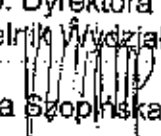
(w tym zakresie Dyrektor Izby odstępuje od powielania w odpowiedzi na skargę argumentacji przedstawionej w uzasadnieniu decyzji wydanej w postępowaniu odwoławczym, podtrzymując ją w całości) materiał dowodowy wskazuje na fakt, że podmiot będący wystawcą faktur nie uczestniczył w transakcjach udokumentowanych tymi fakturami, to bez znaczenia pozostaje, kto rzeczywiście dokonał dostawy towarów. Brak definitywnych ustaleń w tym zakresie nie ma, w ocenie Dyrektora Izby, wpływu na prawidłowość przeprowadzenia w sprawie postępowania wyjaśniającego.

W odniesieniu zaś do twierdzenia pełnomocnika Strony, iż z uzasadnienia zaskarżonej decyzji wynika, że postępowanie w przedmiotowej sprawie zmierzało do udowodnienia przyjętego z góry ogólnego i negatywnego dla spółki założenia jakoby w sposób pośredni uczestniczyła ona w fikcyjnym obrocie złomem, Dyrektor Izby stwierdzenie to ocenia jako nieuzasadnione. Wydanie zaskarżonej decyzji zostało poprzedzone przeprowadzeniem przez organ pierwszej instancji postępowania wyjaśniającego w sposób odpowiadający, w opinii organu odwoławczego, przepisom Działu IV, Rozdział 11 Ordynacji podatkowej. Skutki prawno-podatkowe przeprowadzonego postępowania określono w sentencji zaskarżonej decyzji (w powiązaniu z decyzją organu pierwszej instancji), natomiast jego szczegółowy przebieg oraz dokonane w jego wyniku ustalenia faktyczne winny znaleźć odzwierciedlenie w uzasadnieniu podjętego rozstrzygnięcia. Powyższe miało miejsce również w przedmiotowej sprawie. Zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji stwierdzenie, że „(...) swoistą specyfiką branży obrotu złomem jest funkcjonowanie ogromnej ilości firm, które jedynie firmują obrót tym towarem, podczas gdy źródło jego pochodzenia jest nieujawnione (co jest faktem notoryjnym). (...)” ma charakter uwagi ogólnej, wprowadzającej do dalszej analizy. Jednakże odczytanie powyższego zdania tak, jak to uczynił pełnomocnik spółki w skardze - w oderwaniu od szerszego kontekstu, w jakim zostało użyte w zaskarżonej decyzji, powoduje wypaczenie jego sensu. Zauważyć należy, iż w uzasadnieniu decyzji, po cytowanym wcześniej zdaniu czytamy: „(...) Z tego względu Dyrektor Urzędu Kontroli Skarbowej podjął próbę zweryfikowania rzetelności posiadanych przez podatnika dokumentów dotyczących dostaw złomu od firmy <<W. ...>> przy wykorzystaniu środków dowodowych innych niż dowody bezpośrednie (...)”. Ponadto, jak wynika z akt sprawy, w toku postępowania organ kontroli skarbowej poddał kontroli również zawarte przez Stronę transakcje z innymi przedsiębiorcami, jednakże dokonane ustalenia spowodowały, iż w porównaniu z innymi transakcjami szczególne wątpliwości wzbudziły właśnie transakcje zawarte z firmą „W. ...”. Dlatego też nieuzasadnione jest twierdzenie, że postępowanie w przedmiotowej sprawie zmierzało do udowodnienia z góry założonej niekorzystnej dla Strony tezy.

W związku z powyższym Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie wnosł jak na wstępie.

W załączeniu

akta sprawy.

Z up. Dyrektora
Naczelnik Wydziału

/Beata Szopinska/